

hoved, fordi næsten hvert andet Menneske ærbødigt hilste ham. Hun havde i den senere Tid igen saa ofte tænkt paa ham og hyppig ogsaa drømt om ham, og hun havde spurgt sig selv, om ikke denne elskelige gamle Herre havde været hendes eneste Kærlighed, den eneste, for hvem hun maaske havde kunnet opofre sig. — Eller var ogsaa det en Indbildning?

Nu hørte hun Moderen sige Farvel. Kort efter var de paa Hjemvejen.

Ved Tilbagekomsten til Storeholt fandt de Professoren i Haven. Han stod nedenfor Verandatrappen og fodrede en Flok Spurve. Jytte gik straks op paa sit Værelse. Fru Bertha derimod sagde til ham:

„Har du Tid, saa vil jeg gerne tale med dig. Men lad os komme lidt bort fra de mange aabne Vinduer og Døre!“

De fulgtes ned gennem Haven, indtil de naaede en Bænk, der stod i Skygge.

„Sig mig ganske aabent, Asmus, — hvad er det, der foregaar her? Det kan jo ikke være for din Fornøjelse, du gør denne Hastværksrejse.“

„Nej — det veed Himlen! Men jeg vil helst ikke snakke om det. Lad mig blot sige dig, Tante, at dersom John skulde forsøge at laane Penge af dig, maa du absolut sige Nej.“

„Staar det saa galt til?“

„Jeg tror, vi gør bedst i at forberede os paa det værste. Hvad du og andre af Familjen har staaende her i Gaarden, er jo heldigvis sikret. Men alle senere Prioriteter,